

Список використаних джерел

1. Катлип С. М. Паблік рилейшнз. Теорія і практика : учеб. пособие. – 8-ое изд. : пер. с англ. / Скотт М. Катлип, Алєн Х. Сєнтер, Глен М. Брум. – М. : Издат. дом «Вильямс», 2000. – 624 с.
2. Мойсєєв В. А. Паблік рилейшнз / В. А. Мойсєєв. – К. : Академвидав, 2007. – 224 с.
3. Червякова О. В. Організаційно-правові аспекти управління вищим навчальним закладом МВС України : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 / Червякова Оксана Володимирівна. – Х., 2002. – 219 с.
4. Ермоленко И. Специфика осуществления PR-деятельности в сфере платного образования / И. Ермоленко // PR в образовании. – 2010. – № 4. – С. 4–15.
5. Вифлеемский А. Б. PR-технологии в образовании [Электронный ресурс] / А. Б. Вифлеемский. – Режим доступа: <http://pr-br.narod.ru/articles/PR-teh.htm>.
6. Волкова В. В. Имидж образовательного учреждения в контексте проблемы конкурентоспособности вузов [Электронный ресурс] / В. В. Волкова. – Режим доступа: http://science.ncstu.ru/articles/hs/14/10.pdf/file_download.

Надійшла до редколегії 26.07.2013

МАРЕНИЧ В. В. ИНСТРУМЕНТЫ ПАБЛИК РИЛЕЙШНЗ В УПРАВЛЕНИИ ФОРМИРОВАНИЕМ ИМИДЖА ВЫСШЕГО УЧЕБНОГО ЗАВЕДЕНИЯ

Проанализирована система средств PR-деятельности по повышению конкурентоспособности высшего учебного заведения на рынке образовательных услуг, изучены возможности эффективного применения инструментов публичных рилейшнз в работе над имиджем вуза. Сделан вывод, что совокупность образов, представлений о высшем учебном заведении, которые живут в сознании людей, – ценный материал для формирования имиджа вуза. Будучи визуально-эстетическим образом, который владеет рядом индивидуальных признаков и оказывает с помощью определенных средств влияние на индивидуальное, групповое и массовое сознание, имидж способствует восприятию вуза в широком коммуникационном пространстве. Задание специалистов по коммуникациям вуза – сконструировать образ, соответствующий ментальности той целевой группы, на которую направлено его создание.

Ключевые слова: высшее учебное заведение, имидж, управление, публичных рилейшнз, инструменты.

MARENYCH V. M. PUBLIC RELATIONS TOOLS IN THE MANAGEMENT OF A HIGHER EDUCATIONAL ESTABLISHMENT'S IMAGE FORMATION

The system of PR activity's means directed on raising the competitiveness of a higher educational establishment on educational market is analyzed; possibilities of effective implementation of public relations' tools working on a higher educational establishment's image are studied.

The author makes some conclusions that a complex of forms, impressions about a higher educational establishment that people have are very valuable material for forming the image of a higher educational establishment. Being a visual and aesthetic image that has a number of individual features and makes influence on individual, group and mass consciousness, with the help of some means, the image promotes the perception of a higher educational establishment in a large communication space. Tasks for specialists on communications of a higher educational establishment are to create an image, which is appropriate to the mentality of a target group.

Keywords: higher educational establishment, image, management, public relations, tools.

УДК 342.9

В. В. МАСТИЦЬКИЙ,

здобувач Харківського національного університету внутрішніх справ

АДМІНІСТРАТИВНО-ДЕЛІКТОЛОГІЧНА ХАРАКТЕРИСТИКА КОРУПЦІЇ В ДЕРЖАВНІЙ ПЕНІТЕНЦІАРНІЙ СЛУЖБІ УКРАЇНИ

З теоретичної та практичної токи зору охарактеризовано склад і динаміку поширення корупційних правопорушень у Державній пенітенціарній службі України та чинники, що впливають на розвиток корупції. Питання, що розглядаються у статті, обумовлені проявом негативних тенденцій і деструктивних процесів, пов'язаних із зростанням корупції в сучасних умовах, що створюють реальну загрозу національній безпеці держави, а також необхідністю протидії цьому явищу, насамперед у системі ДПтС.

Ключові слова: *правопорушення, корупція, пенітенціарна служба, публічна влада, державне управління.*

Корупція є важливою проблемою сучасності, оскільки здатна вражати різні види органів державної влади та напрямки їх діяльності і становить безпосередню загрозу національній безпеці, зменшує рівень довіри людей до органів виконавчої влади. Натомість, незважаючи на прийняття спеціального антикорупційного законодавства, низки підзаконних нормативно-правових актів, вони так і не призвели до відчутних позитивних результатів у справі протидії корупції, зокрема зменшення її рівня і впливу на функціонування Державної пенітенціарної служби України (ДПтС України). Однією з основних причин, що цьому заважають, є відсутність комплексних наукових досліджень у сфері діяльності ДПтС України з питань протидії корупції.

Протидія корупції в діяльності державних органів завжди привертала увагу вчених, про що свідчать наукові публікації В. Б. Авер'янова, Ю. П. Битяка, О. М. Бандурки, Є. Ю. Бараша, О. М. Джужи, С. В. Ківалова, О. В. Лісіцкова, О. Л. Маліна, В. А. Львовичкіна, М. І. Мельника, Ю. І. Руснака, О. Ф. Скакун, Є. Л. Стрельцова, В. М. Трубнікова, Ю. М. Тодики, М. І. Хавронюка, Ю. С. Шемшученка.

Метою статті є теоретична та практична характеристика корупційних правопорушень у системі Державної пенітенціарної служби України та з'ясування основних чинників, що впливають на її розвиток.

Утвердження України як демократичної, соціальної, правової держави, де людина визнається найвищою соціальною цінністю, а її права та свободи визначають зміст і пріоритет діяльності держави, зумовлює об'єктивну потребу в теоретичному переосмисленні такої діяльності практично в усіх сферах суспільного життя. У сучасних умовах до таких сфер належить також сфера виконання покарань, яка з організаційного погляду об'єднує розгалужену систему різноманітних державних органів, установ та організацій, основне функціональне призначення яких полягає у впровадженні державної кримінально-виконавчої політики, засади якої визначено насамперед у Конституції та законах України. Адже практика реалізації державної кримінально-виконавчої політики у процесі державного управління сферою виконання покарань засвідчила наявність у цій сфері діяльності проблем розвитку корупцій-

них відносин, що потребують вирішення як на теоретичному, так і на практичному рівні.

Враховуючи особливості розвитку цього явища в Україні, можна впевнено стверджувати що на сьогоднішній день корупція є одним з інститутів суспільних відносин який поряд з іншими активно функціонує і негласно визначається суспільною нормою, виходячи з Індексу сприйняття корупції (англ. Corruption Perceptions Index, CPI) – щорічний рейтинг держав світу, що відображає оцінку рівня сприйняття корупції аналітиками і підприємцями за десятибальною шкалою. У цьому рейтингу Україна за рівнем корумпованості посідає 134-те місце [1].

Корупція є в будь-якій країні світу. Про це Президент України Віктор Федорович Янукович сказав під час прес-конференції в рамках проекту «Діалог з країною» «Україна, як кажуть, не просто не виняток, ми країна, яка тільки-тільки на порозі фактично вирішення цієї проблеми. Ми антикорупційне законодавство прийняли тільки два роки тому. Імплементация гальмується, блокується практично на всіх рівнях. Чому? Тому що старі звички, бажання жити по-старому, бажання і далі знаходити джерела збагачення – вони переважають той страх, який є в законі» [2]. Не є винятком із цього правила існуюча система виконання кримінальних покарань і попереднього ув'язнення, створена ще за радянських часів, стан якої не відповідає сучасному рівню соціально-економічного розвитку суспільства, що сприяє поширенню корупційних проявів у цій сфері діяльності.

Як заявив голова Державної пенітенціарної служби України О. В. Лісіцков, реформування кримінально-виконавчої служби базується на принципах законності, гуманізму, дотримання прав людини і громадянина, міжнародних стандартах поведінки із засудженими та особами, взятими під варту. Ці ключові позиції і лягли в основу нової Концепції державної політики у сфері реформування кримінально-виконавчої служби [3].

Не випадковим є факт майже одночасного прийняття пакету антикорупційного законодавства і організаційних реформ, ініційованих Президентом України у сфері виконання кримінальних покарань. 7 квітня 2011 р. Верховна Рада України прийняла Закон України «Про засади запобігання і протидії корупції» [4] та

Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів щодо відповідальності за корупційні правопорушення» [5], які набули чинності з 1 липня 2011 р. Водночас Президент Указом від 6 квітня 2011 р. за № 394/2011 затвердив Положення про Державну пенітенціарну службу України [6], де у п. 5 зазначено, що з метою організації своєї діяльності ДПтС України забезпечує в межах повноважень проведення заходів щодо запобігання корупції та контроль за їх реалізацією в апараті ДПтС України, а також цих органах і установах, що належать до сфери її управління.

Досліджуючи особливості проявів корупції в пенітенціарних установах України, О. Г. Боднарчук наголошує на моральному розкладанні посадових осіб установ і органів ДПтС України, що виражається у вчиненні ними суспільно небезпечних діянь, які містять ознаки корупції. Так, щорічно з установ пенітенціарної системи України умовно-дostroково звільняються близько 30 тис. осіб. На думку цього автора, приблизно 90 % з них звільнено завдяки корупційним діям [7]. На нашу думку, це твердження має дискусійний характер, оскільки не підтвержене ані офіційними статистичними даними, ані соціологічними методами, а тому відбивають лише суб'єктивну точку зору автора, хоча з цим можна частково погодитись, оскільки корупція у сфері діяльності ДПтС на думку українських громадян є досить високою [8].

Аналіз існуючої практики та нормативного регулювання дозволяє зробити висновок про існування непоодиноких прогалин та відсутність одноманітності у вирішенні питань умовно-дostroкового звільнення, заміни невідбутої частини покарання більш м'яким покаранням чи зміни умов тримання шляхом переведення до установи іншого виду в різних областях України, що негативно відбивається на правовому становищі засуджених, створює широкі можливості для зловживань з боку адміністрації установ виконання покарань та, зрештою, негативно відбивається на значенні цих правових інститутів [9].

Більш розширено розглядає характерні діяння що утворюють об'єктивну сторону корупційних умисних правопорушень, російський вчений М. С. Рибак. На його думку, їх найчастіше складають, крім подачі завідомо неправдивого подання до суду про умовно-дostroкове звільнення особи, ще й наступні: приховування фактів правопорушень (проступків), пов'язаних з корупцією; прийняття постанови начальником виправної установи про

надання засудженому права вільного пересування без конвою по колонії і поза її території; надання позбавленим волі незаконних відпусток; сприяння у придбанні та розповсюдженні наркотичних засобів; надання не-об'єктивних матеріалів до комісії з помилування; підтримку в корупційних цілях зв'язків з кримінальними авторитетами, які проживають на волі, тощо [10].

Хоча, на нашу думку, враховуючи особливості правовідносин у відповідності до законодавства України, перелік різновиду діянь, що мають ознаки корупційних діянь, є набагато ширшим, і не обмежуються лише відносинами адміністрації установ ДПтС та засудженими чи особами, взятими під варту. Це можуть бути адміністративні відносини внутрішньосистемної діяльності ДПтС, наприклад, організаційно-технічного характеру, наприклад, діяльність щодо питань проходження служби працівниками ДПтС, (прийняття кадрових рішень – внесення подань та прийняття рішень про нагородження, преміювання, надання грошових надбавок, присвоєння спеціальних звань; направлення чи вступ до навчальних закладів системи ДПтС тощо), фінансова або господарська діяльність (розподіл фінансових чи матеріальних ресурсів, проведення аукціонів, конкурсних або тендерних процедур тощо), де також мають місце корупційні правопорушення.

Відповідно до ст. 1 (п. 1 ч. 4) Закону України «Про засади запобігання і протидії корупції», під корупційним правопорушенням розуміють умисне діяння, що містить ознаки корупції, вчинене особою, зазначеною у ч. 1 ст. 4 цього Закону, за яке законом встановлено кримінальну, адміністративну, цивільно-правову та дисциплінарну відповідальність. А ч. 5 ст. 1 розкриває юридичне поняття корупції як використання особою, зазначеною в ч. 1 ст. 4 цього Закону, наданих їй службових повноважень та пов'язаних із цим можливостей з метою одержання неправомірної вигоди або прийняття обіцянки/пропозиції такої вигоди для себе чи інших осіб або відповідно обіцянка/пропозиція чи надання неправомірної вигоди особі, зазначеній в ч. 1 ст. 4 цього Закону, або на її вимогу іншим фізичним чи юридичним особам з метою схилити цю особу до протиправного використання наданих їй службових повноважень та пов'язаних із цим можливостей [4].

Корупційні відносини виникають у порядку реалізації публічно-правового регулювання відносин у сфері діяльності ДПтС, яка має

певні особливості. Ці особливості пов'язані не тільки з численністю об'єктів управління, а також із предметами регулювання, які пов'язані між собою суспільним інтересом. І хоча завжди безпосереднім предметом впливу є вольова поведінка учасників правовідносин, особливістю цих відносин є статус суб'єктів управління. У публічно-правовій сфері вони наділені здатністю використовувати владно-управлінські службові повноваження для вирішення поставлених перед ДПтС завдань, які мають важливе соціальне значення.

З точки зору чинного законодавства корупція характеризується низкою характерних ознак:

- вона можлива лише у сфері діяльності органів публічної влади;

- її суб'єктом може бути тільки особа, що наділена владою чи має певні службові повноваження або використовує пов'язані із цим можливості;

- корупційні відносини виникають внаслідок зловживання особою, наділеною владою чи службовими повноваженнями, своїми повноваженнями. В результаті якого суб'єкт одержує вигоду або обіцянку / пропозицію такої вигоди як матеріального, так і нематеріального характеру;

- корупцію складають лише такі діяння, які мають на меті задоволення власної вигоди або вигоди інших осіб, що обумовлюється певними мотиваційними чинниками.

Мотивація (з лат. *movere*) – спонукання до дії; динамічний процес фізіологічного та психологічного плану, керуючий поведінкою людини, який визначає її організованість, активність і стійкість; здатність людини діяльно задовольняти свої потреби [11].

Досліджуючи психологічні особливості суб'єктів корупційної делікатності з числа правоохоронців, Д. М. Данчук стверджує, що корупційний делікт правоохоронця має психологічну природу. Детермінація корупційного делікту відбувається на двох рівнях: соціально-психологічному та індивідуально-психологічному. Психологічні детермінанти корупційного делікту правоохоронця є ієрархізованими. Індивідуально-психологічні чинники є первинними й такими, що зумовлюють схильність до проявів корупційної деліктності. Соціально-психологічні чинники визначають формально-змістовні характеристики корупційного делікту.

Соціально-психологічні чинники, що впливають на виникнення корупційного делікту правоохоронця, детерміновані на макро- і мікрорі-

внях. Чинники макrorівня обумовлені факторами: політичними, економічними, соціальними, правовими, адміністративними та морально-ідеологічними. Чинниками мікрорівня є: можливість для корупційної діяльності, що визначають характер корупційного делікту правоохоронця; неефективність системи контролю службової діяльності; послаблення ролі керівника; негативна соціально-психологічна атмосфера в колективі. Соціально-психологічні чинники є визначальними при виборі способу вчинення корупційного делікту [12, с. 15].

Психологічний чинник вибору способу вчинення корупційного делікту, що є складовою вини суб'єкта відповідальності за корупційні правопорушення, має свій специфічний об'єктивний вираз у здійсненні певного виду корупційного діяння з урахуванням особливостей службових повноважень певного працівника ДПтС. На наш погляд, суб'єкт корупційних діянь задовольняє власну вигоду (інтерес) чи вигоду третіх осіб за допомогою неправомірного використання наданих йому службових повноважень, визначених його адміністративно-правовим статусом.

Так, В. Б. Авер'янов зазначає, що поняття «адміністративно-правовий статус» охоплює «комплекс конкретно визначених суб'єктивних прав і обов'язків, які закріплені за відповідним суб'єктом нормами адміністративного права» [13, с. 194].

О. Г. Бондарчук до основних елементів адміністративно-правового статусу державного службовця ДПтС відносить:

- права державного службовця ДПтС, котрі являють собою обумовлену Конституцією України, встановлену державними законами, іншими нормативними правовими актами, посадовими інструкціями міру дозволеної поведінки, що охороняється державою, визначає можливість й свободи професійної службової діяльності у сфері забезпечення прав людини і громадянина, реалізації законних прав та інтересів засуджених і осіб, узятих під варту, вимог законодавства щодо виконання і відбування кримінальних покарань;

- обов'язок державного службовця ДПтС як обумовлену Конституцією України, встановлену державними законами, іншими нормативними правовими актами, посадовими інструкціями і забезпечувану державним захистом міру належної службової поведінки, що визначає сутність і межі професійної службової діяльності;

- юридичну відповідальність державного службовця ДПтС як елемент його спеціального

правового статусу посадової особи, що вказує на безпосередню залежність від особливостей службових обов'язків і прав та передбачає застосування різних заходів з метою забезпечення виконання встановлених вимог за посадою і обов'язок відповідати за неправомірні рішення, дії та вчинки [14, с. 18].

Таким чином, можна стверджувати, що службові повноваження та їх зміст об'єктивно обумовлені правовими нормами і являють собою єдність прав і обов'язків уповноважених осіб, розділення яких неприпустиме в силу особливого публічного характеру діяльності суб'єктів ДПтС. Для них об'єктивно визначено в нормах і право, і обов'язок діяти від імені суспільства і держави, що суб'єктивно реалізовується у практичному публічному владному регулюванні суспільних відносин і

формує особливий адміністративно-правовий статус уповноваженої особи ДПтС.

З'ясувавши природу корупції та чинники, які обумовлюють її розвиток у системі ДПтС України, можна стверджувати, що перш за все, йдеться про зловживання правом, яке ґрунтується на використанні суб'єктивного права як міри можливої поведінки в діяльності уповноваженої особи ДПтС. Неправомірна діяльність уповноваженої особи ДПтС (в окремих випадках – групи осіб), що вчиняє корупційне діяння, тим самим зловживає адміністративно-правовим статусом, має подвійну першооснову, пов'язану з публічно-правовим характером її діяльності. Таким є суб'єктивне право уповноваженої особи ДПтС та об'єктивні можливості, що обумовлені службовими повноваженнями, і виступають головним інструментом досягнення корупційної мети.

Список використаних джерел

1. Індекс сприйняття корупції [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://uk.wikipedia.org/wiki/Індекс_сприйняття_корупції.
2. Президент Янукович: корупція в Україні буде і рік, і два, і три [Електронний ресурс] // Коментарі: Київ. – 22 лют. 2013 р. – Режим доступу: <http://kyiv.comments.ua/news/2013/02/22/144613.html>. – Назва з екрана.
3. Лісіцков О. Олександр Лісіцков: «Успіхи реформування насамперед залежать від людей» : [інтерв'ю] [Електронний ресурс] / Олександр Лісіцков ; Олександр Біттнер // Урядовий кур'єр. – 6 берез. 2013 р. – Режим доступу: <http://ukurier.gov.ua/uk/articles/oleksandr-lisickov-uspihi-reformuvannya-nasampered/>. – Назва з екрана.
4. Про засади запобігання і протидії корупції : закон України від 7 квіт. 2011 р. № 3206-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3206-17>.
5. Про внесення змін до деяких законодавчих актів щодо відповідальності за корупційні правопорушення : закон України від 7 квіт. 2011 р. № 3207-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3207-17>.
6. Про затвердження Положення про Державну пенітенціарну службу України : указ Президента України від 6 квіт. 2011 р. № 394/2011 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/394/2011>.
7. Боднарчук О. Г. Особливості проявів корупції в пенітенціарних установах України [Електронний ресурс] / О. Г. Боднарчук. – Режим доступу: <http://i-rc.org.ua/index.php/pravo/266-bodnarchuk-o-g-korupciya>. – Назва з екрана.
8. Абибок Ю. Сколько стоит выйти из тюрьмы и стоит ли это делать, или Будни украинских заключенных [Електронний ресурс] / Юлия Абибок. – Режим доступу: <http://www.ostro.org/general/society/articles/402153/>. – 27.06.2013.
9. Яковець І. Застосування умовно-дострокового звільнення та заміни невідбутої частини покарання більш м'яким, зміна умов тримання шляхом переведення до іншої установи / Ірина Яковець [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://khpg.org/index.php?id=1239800285>. – Права Людини в Україні. Інформ. портал Харк. правозахисної групи. – 15.04.2009.
10. Рыбак М. С. Понятие коррупции и её проявление в пенитенциарных учреждениях / Рыбак М. С. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://sartraccs.ru/i.php?oper=read_file&filename=Pub/rybak%284-04%29.htm. – Сайт Саратов. центра по исслед. орг. преступности и коррупции НП «Центр науч.-правовых инициатив Н. А. Лопашенко».
11. Мотивація [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://uk.wikipedia.org/wiki/Мотивація>.
12. Данчук М. Д. Психологічні особливості виникнення і подолання корупційного делікту правоохоронців : автореф. ... канд. психол. наук : 19.00.09 / Данчук Михайло Дмитрович. – Хмельницький, 2007. – 23 с.
13. Адміністративне право України. Академічний курс : підручник : у 2 т. Т. 1. Загальна частина / ред. кол.: В. Б. Авер'янов (голова). – К. : Юрид. думка, 2004. – 584 с.
14. Бондарчук О. Г. Кадрове забезпечення діяльності пенітенціарної системи в Україні: адміністративно-правовий аспект : автореф. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 / Бондарчук Олег Григорович. – Ірпінь, 2009. – 22 с.

Надійшла до редколегії 27.06.2013

МАСТИЦКИЙ В. В. АДМИНИСТРАТИВНО-ДЕЛИКТОЛОГИЧЕСКАЯ ХАРАКТЕРИСТИКА КОРРУПЦИИ В ГОСУДАРСТВЕННОЙ ПЕНИТЕНЦИАРНОЙ СЛУЖБЕ УКРАИНЫ

С теоретической и практической точки зрения охарактеризованы состав и динамику распространения коррупционных правонарушений в Государственной пенитенциарной службе Украины и факторы, влияющие на развитие коррупции. Вопросы, которые рассматриваются в статье, обусловлены проявлением негативных тенденций и деструктивных процессов, связанных с ростом коррупции в современных условиях, создающих реальную угрозу национальной безопасности государства, а также необходимостью противодействия этому явлению, прежде всего в системе ГПТС.

Ключевые слова: правонарушение, коррупция, пенитенциарная служба, публичная власть, государственное управление.

MASTITSKIY V. V. ADMINISTRATIVE AND TORTIOUS CHARACTERISTICS OF CORRUPTION IN THE STATE PENITENTIARY SERVICE OF UKRAINE

Issues researched in the article are stipulated by the manifestation of negative tendencies and destructive processes concerning the growth of corruption in modern conditions that make a real threat to the national security and the need to counteract this phenomenon, first of all in the public service, where a large quantity of officials and public officers are concentrated. Now corruption offenses in Ukraine happen in almost all spheres of state authorities and administration. The State Penitentiary Service of Ukraine (SPS of Ukraine) is not an exception. Social tension, distrust of citizens to the state authorities, in particular to its representatives may arise in the society under such conditions.

By the opinion of the public, which is a reflection of social processes in Ukraine, the domestic practice in execution of convicts' criminal punishment gives a reason to believe that the state does not take sufficient measures to counter the corruption, and still has not established effective administrative mechanisms to overcome and control it. The main conditions that prevent it, according to scientists, is closed activities of penitentiary service from the public, and this in turn creates the conditions for abusing official position by some officials within SPS in the form of committing various corruption offenses.

Researching the nature of corruption and factors that stipulate its development in the SPS system, the author of the article stresses that it is, first of all, abuse of law based on the use of subjective right as a measure of the possible behavior of the authorized person within SPS system.

Illegal activity of the authorized person within SPS system (in some cases, the activity of groups) who commits a corruption act, thereby abusing the administrative and legal status, has dual principle associated with public and law nature of its activity. It is a subjective right of the authorized person within SPS system and objective opportunities defined by position powers, and act as the main instrument for achieving the corruption aim.

Keywords: offence, corruption, Penitentiary Service, public authority, state administration.

УДК 324.455:342.553(477)(053)

А. О. РЕДЬКО,

здобувач

Харківського національного університету внутрішніх справ

ДЕЯКІ ПИТАННЯ РЕАЛІЗАЦІЇ КОНЦЕПЦІЇ РЕФОРМИ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

Розглянуто питання реформування місцевого самоврядування України за часи незалежності. Встановлено недосконалість законодавчих актів, що регулюють діяльність місцевих рад. Наголошено на необхідності створення умов для реалізації Концепції реформи місцевого самоврядування. Досліджено проблеми і зазначено можливі результати проведення реформи. Акцентовано увагу, що після реалізації положень Концепції реформи місцевого самоврядування Україна повинна отримати збалансовану і ефективну систему регіонального управління з чітким та логічним розподілом повноважень.

Ключові слова: органи місцевого самоврядування; реалізація прав, повноважень; Концепція місцевого самоврядування; реформування; законодавчі акти.